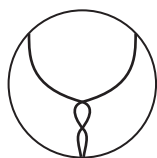

MARIAS KALD

Introduktion til digtfortællingen Marias kald

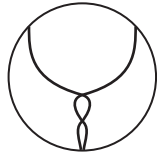
Af Poul Michael von Bülow

Marias kald er en moderne gendigtning af juleevangeliets fortælling om Jesusbarnets fødsel i Betlehem, en fortælling, der først og fremmest symboliserer fødslen af Kristus- eller kærlighedsimpulsen i menneskers hjerter. Denne begivenhed finder ikke kun sted i julen, men året rundt, hos mennesker over hele verden, og derfor er budskabet i fortællingen eviggyldigt. Sagt med to ord er det vigtigste indhold af budskabet lys og kærlighed, sådan som det slås fast i digtets prolog. Digtet er således en påmindelse om, hvad det egentlig er, vi fejrer ved juletid: den mirakuløse tilsynekomst af det guddommelige lys og kærligheden i menneskers hjerter.

Efter prologen følger 11 billeder eller tableauer, der i grove træk følger handlingsforløbet i Det Nye Testamente og indeholder de personer og steder, som vi kender fra Lukas- og Matthæusevangeliet. Dog er der digtet en del til karaktererne, først og fremmest Maria, så de kommer til at fremstå som levende mennesker med tanker, følelser og indbyrdes relationer.

Maria er digtets ubetingede hovedperson. Jeg forestiller mig hende som et oplyst, spirituelt menneske, der ligesom sin førstefødte søn, Jesus, har stærke evner som healer. I et drømmesyn får hun en vision om, at hun skal føde et barn, himlens kongesøn, og at det både vil blive til glæde og til sorg for hende. Hun skynder sig at dele sit syn med sin forlovede, Josef, som viser sig at have haft en tilsvarende oplevelse. Først da Marias noget ældre og formodet sterile slægtning, Elisabeth, bliver gravid – oven i købet efter at hun og hendes mand, Zakarias, der er præst, har modtaget lignende bebudelser – tør Maria tro på sin egen vision. Hun beslutter sammen med Elisabeth at følge sit himmelske kald, uanset hvad det medfører.

Som spået bliver Maria gravid, og hun og Josef holder deres bryllup. Nogen tid efter udgår der befaling fra Rom om en folketælling i hele Romerriget. På dette sted kobler digtet sig på den del af juleevangeliet, der læses i kirken juleaften (Luk. 2,1-20: "Og det skete i de dage..."). Josef og Maria, som nu er højgravid, må tage til Betlehem, som Josefs slægt stammer fra. Der er ikke plads til dem i byens herberger, og resten af historien kender vi.

MARIAS KALD

Prolog

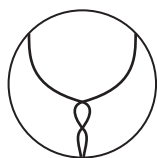
Lys, hvor intet er, tændes nu i nat
i et ensomt hjerte, der har skinnet mat.
Kun et vågeblus i hjertets krybberum
var den flamme, som nu gør kulden stum.
Ånden i sin armod, sjælen i sin nød
vækkes af en glæde, varmes af en glød.
Lad det glade budskab højlydt ringe ud:
Kommet er en frelser, kærlighedens bud,
født er et håb i en ydmyg stald,
mærk Hans nåde, hør det høje kald!

1

Mare kaldes havet, som på hver en strand
lader bølger hviske i det hvide sand,
synge om en jomfru af det samme navn,
mens det landet slutter i sin våde favn.
Altings moder, fra den første gang
livet som en gnist af ånden i det sprang.
Snart den ånd, lad den lykke ske,
kalder frem hos én suk og smertevé.

2

Moderlig og ærbar er Maria selv,
rødmende som himlen, når dagen går på hæld.
Dagen lang hun slider, hjælper uden kny
både sin familie og folk i samme by.
Stor er hendes omsorg for svage og for små,
syge bedres straks, når hun får syn derpå,
blot hun lægger hånden på et dårligt ben,
kan patienten gå og mærker ingen mén.
Glad hun finder stille i sin gerning fred,
savner ikke retning, ej heller mål og med.
Snart skal hendes egen store højtid stå,
hun og hendes Josef vil hinanden få.

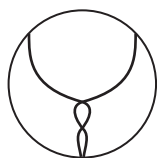

3

Intet røkker ved Marias ro,
til en dag hun prøves på sin tro.
Hjertet banker for to i hendes bryst,
da hun rammes af en myndig røst:
Vid, Maria, i et fattigt løn
skal du føde himlens kongesøn.
Stor er glæden, du deraf vil få,
stor bli'r sorgen, når du ser ham gå
for at vise, hvad hans lære kan,
lede andre hen til livets vand,
lade lyset skinne på enhver,
som han møder på sin korte færd.
Er du rede til dit store kald,
vil du gøre, hvad der gøres skal?
Væk er stemmen i den samme stund,
brat Maria vågner af sit blund:
Kan den drøm, jeg drømte, være sand?
Straks jeg må den dele med min mand!

4

Fluks hun iler hen til Josefs hus,
han må tie, mens hun i en rus
lader munden løbe i en strøm
om sit syn i den klare drøm.
Josef tøver, vejer sine ord,
før han ytrer, hvad han derom tror.
Lav i mælet, med alvor i sit blik,
deler han et syn, han selv for nylig fik,
af en engel, som for hans åsyn stod,
lysende klar og hvid fra top til fod.
Englen talte og sagde: Josef, hør,
intet bliver i jeres liv som før.
Du skal tage Maria til din brud,
I skal leve som ægtefolk for Gud.
Og når der er gået højst et år,
skal I høste, hvad I sammen sår.
I en stald, med halm som barselsseng,
skal Maria føde jer en dreng.
Jesus er det navn, som han vil få,
Kristus er den vej, som han vil gå.

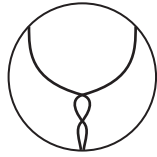

5

I Judæas bjergland, i en anden by,
bor en ældre slægtning, ufrugtbar af ry.
Aldrig ville hun, Elisabeth, selv tro,
at et barn i hende kunne gro.
Men så sker det dog en skønne dag,
at hun mærker i sin lænd et jag.
Først af lykke brister hun i gråd,
dernæst går hun til sin mand for råd.
Ak, så talte sandt den høje gæst,
siger Zakarias, som er tempelpræst.
Hør da min besked fra selve Gabriel,
sådan som han mig overdrog den selv:
Når om føje I jeres søn får set,
vid da, at han er en stor profet,
som for én skal gøre vejen bred,
der skal følge i sin broders sted.
Se, Johannes er fra himlen sendt
for ved dåb og tale at få vendt
alle dem, der sukker for et svar,
og som til hans visdomsord er klar.

6

Op fra Nazaret i Galilæas land
drager Maria over vej og sand.
Hun vil vide fra den anden kant,
om de ord, der rygtes, taler sandt.
Hvad hun hører fra Elisabeth,
siger hende, at hun selv gør ret
i at tro sin egen profeti,
at den ikke blot er fantasi.
Sammen sværger kvinderne en ed
ved det største og dyreste, de ved,
om at følge kaldet, de har hørt,
og som dem i skæbnebånd har ført.

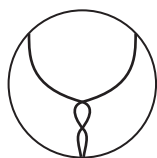

7

Hele byen bydes med som gæst
til Marias og Josefs bryllupsfest.
Alt er planlagt ned i mindste mål,
bordene stråler, hvert glas og hver en skål.
Fade fyldes med alskens lækkeri,
Josef finder stort behag deri.
Med et smil så bredt som æslets bag
hilser han flot på folk fra alle lag.
Også byens fattige og syge bliver budt
på en skive brød, og det er ikke grut.
Musikerne gør sig klar til sang og dans,
kæderne dannes, man stiller op i krans.
Midtpunkt er Maria, rød og varm,
luften føles trang bag hendes barm.
Hendes klædning er en smule stram,
men hun viser maven uden skam.
Stolt hun ta'r med Josef en svingom,
ikke mindre glad er hendes gom.
Thi sin søns, den førstefødtes, far
bli'r han i en fremtid ganske snar.

8

Da sig tiden nærmer, udgår der fra Rom,
kejsertilig befaling i hele riget om,
at dets folk skal tælles, gøres op i styk,
fra den yngste rolling til den ældste ryg.
Josef, af Davids slægt, er fra Betlehem,
her må han thi møde med familie frem.
Vejledt af Maria, svanger nu og svær,
laster han æslet til den lange færd.
Som den sidste byrde, mellem høns og gæs,
bakser han sin kone op på det tunge læs.
I Judæas ørken er luften hed og tør,
solen bager ned, så man bli'r ganske ør.
Da de sidst på dagen når til Davids by,
kan de ikke finde herberg eller ly.
Derfor må de dele med får og fæ en lo,
trætte efter rejsen går de her til ro.

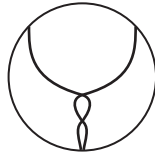

9

Vise folk i Østen venter på et tegn,
flittigt tages varsler af sol, vind og regn.
Svundne tiders sagn taler om en drot,
åndens ædle fyrste uden hus og slot,
én, som vil det gode, vise andre vej,
lade ældre lære af de yngstes leg,
se de unge hente hos de ældste råd,
lære dem at glædes ved hinandens dåd.
Uden ophør granskes himlens almanak,
stjernerne studeres under ivrig snak.
Endelig en aften, kold og stjerneklar,
toner frem i vest et utvetydigt svar.
Funklende som få, nogen her har set,
blinker stjernen klart mod et mørkt tapet.
Råb og bifaldsytring hilser dette syn,
da den store nyhed spredes som et lyn.
Trende vise mænd træder frem på rad,
sammen vil de søge den nye konges stad.
Tidligt næste morgen drager de af sted,
guld og dyre gaver har de fået med.

10

Ude på en mark holder hyrder vagt
over deres hjord, som til ro er bragt.
Selv gør de sig rede til et natteblund,
da de hører tale fra en himmelsk mund:
Glæd jer, hyrder, for i denne nat
bliver der et barn på Jorden sat,
som skal varsle nye tider ind,
så et frø i menneskenes sind.
Menneske som I fra hoved og til hæl
er han, men med lyset i sin sjæl
fra den herre Kristus til jer sendt,
at i jer det samme lys bli'r tændt.
I den by, som her er ganske nær,
skal I finde, under stjernens skær,
i en krybbe uden prunk og pryd
ham, som engle synger om med fryd.
Gå, og se den nye konge an,
gå så ud og lad det ganske land
vide, at en frelser her er født,
som med himlens jubel bliver mødt.

11

I en stald, i tællelysets skær,
samles folk fra fjern og fra nær.
Mens på væggen skygger holder spil,
ønsker man familien lykke til.
Sødt han slumrer i sin moders favn,
ham, om hvem der snart vil gå sagn.
Om hans ansigt står en stråleglans,
engle hvirvler rundt i glædesdans.
Andre skarer stemmer i i kor
om det under, der er hændt på Jord,
om det gunsttegn fra en kærlig gud,
der har vist sig som et stjernesud.
Lad den stjerne være, nu som da,
hilset med et højt halleluja!